

NOVA ZELANDA

L'agricultura és el major sector econòmic del país

L'agricultura a Nova Zelanda és el major sector econòmic del país, aportant prop de dos terços dels béns exportats en els darrers anys. El sector agrícola de Nova Zelanda és l'únic totalment exposat als mercats internacionals (amb algunes excepcions molt petites) ja que des de la dècada dels anys 80, l'economia del país ha anat fent reformes que han permès l'eliminació de les subvencions, desgravacions fiscals o intervenció en els preus, el que fa del mercat agrícola neozelandès dels més lliures del món, i també dels més competitius, malgrat la seva relativa petita mida.

La pastura és la principal activitat agrícola en l'ús de la terra, però hi ha augments en àrea de terra dedicada a l'horticultura.

En els últims 30 anys el govern ha transformat Nova Zelanda d'una economia agrària, dependent de condicions favorables d'accés al mercat britànic, a una economia de lliure mercat més industrialitzada que pot competir a nivell mundial. Aquesta dinàmica de creixement ha impulsat els ingressos reals i ampliat i aprofundit les capacitats tecnològiques del sector industrial. La renda per càpita va augmentar durant deu anys consecutius fins al 2007 en termes de paritat de poder adquisitiu.

Durant la dècada de 1970, el govern ofería diversos subsidis per ajudar els agricultors en un esquema semblant a l'actual situació que viu Europa. Al 1980, el gruix de les ajudes governamentals representaven prop d'un 40% dels ingressos dels agricultors. D'ençà aquell any, es van començar a eliminar els subsidis durant la següent dècada fins que el sector va quedar altament liberalitzat al 1990.

Val a dir, que aquesta liberalització del mercat es va fer en un país on durant anys s'ha tingut un règim de defensa de la propietat de la terra molt sòlid, legítim i estable, el que ha permès als neozelandesos tenir un camp relativament capitalitzat i competitiu. És per això, que els agricultors neozelandesos durant els anys 90, van haver de fer un esforç molt gran de modernització i d'augment de l'eficiència per poder competir amb l'agricultura subvencionada europea i, en menys mesura, també l'agricultura dels Estats Units. Avui, Nova Zelanda és un exemple de competitivitat i organització a nivell mundial, malgrat molt dependent de la demanda dels mercats globals (el mercat intern és petit, 4,4 milions de persones i, per tant, poc representatiu respecte al conjunt de la demanda).

La ramaderia és una de les activitats principals a les dues illes que configuren el país. La tècnica principal és la pastura, però l'ús de pinsos és també habitual en els mesos d'hivern per compensar el creixement de les pastures més lent. Nova Zelanda cobreix pràcticament totes les activitats del sector ramader, on hi destaquen la ramaderia d'ovelles i vaques. Segons l'oficina de dades estadístiques¹ del país, a 30 de juny de 2014, el nombre de ovelles va ser de 29,8 milions (983.000 més que l'any anterior); 6,7 milions de bestiar lleter (un 3% més que el 2013); i 3,7 milions de bestiar de carn (29.000 caps menys que 2013)¹.

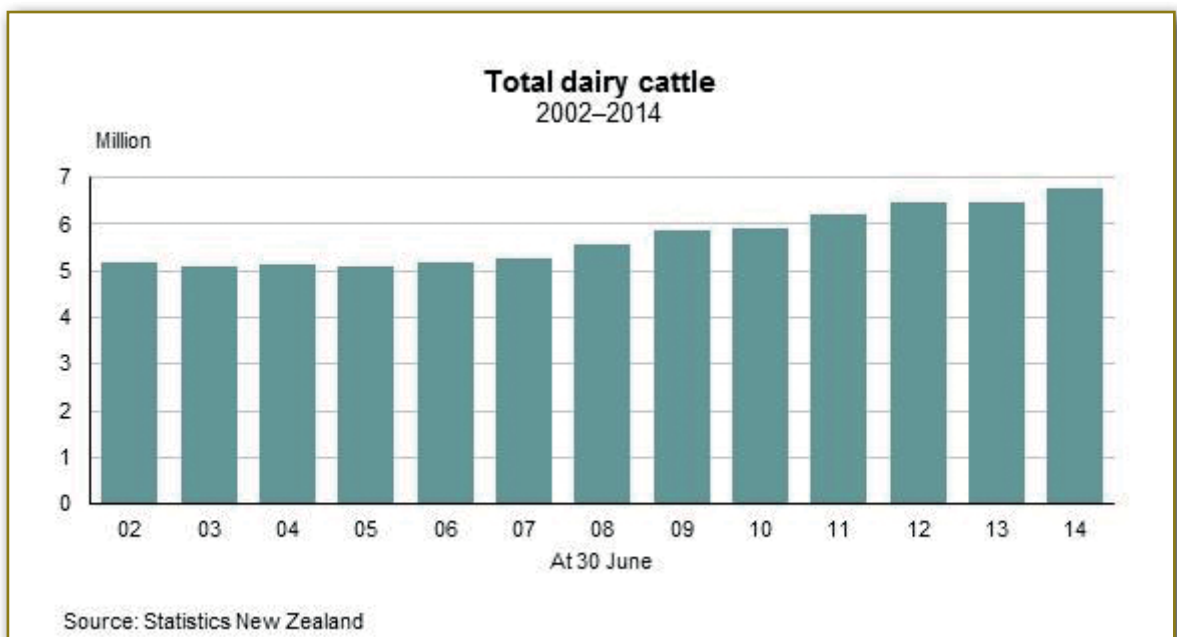
¹(Statistics New Zealand: http://www.stats.govt.nz/browse_for_stats/industry_sectors/agriculture-horticulture-forestry/AgriculturalProduction_final_HOTPJun14final.aspx)

El cas de la Llet

Malgrat la seva petita mida (el país té una extensió equivalent a la meitat d'Espanya), Nova Zelanda està entre els principals productors mundial de llet, amb prop de 2,2% de la producció. Les tradicionals àrees de producció lletera són les zones més humides del país: Waikato, Taranaki, Southland,

Northland, Horowhenua, Manawatu i Westland. Fonterra, empresa cotitzada però que treballa dins d'un esquema de cooperativa, és el principal processador de llet a Nova Zelanda amb quasi el 95% per cent de tots els sòlids de la llet de les granges lleteres. Avui s'estudia com un cas d'èxit a tot el món.

Evolució del bestiar per a la producció de llet (en milions; 2002 – 2014)

Fruita i hortalisses

Al marge de la ramaderia, l'altre gran font d'activitat agrícola a Nova Zelanda són els cultius de fruites i verdures. El principal cultiu és el de la vinya que ha tingut un paper creixent en els darrers anys fins arribar a les 33.700 hectàrees de producció al 2014 (al 2003, per exemple, el total de la producció no va arribar a les 20.000 ha.). Aquesta extensió representa més o menys la meitat de l'extensió de vinya a la Rioja. Com és el cas d'Austràlia o els Estats Units, i d'altres països anglosaxons, els vins neozelandesos són monovarietals i en els últims anys han vist com la seva presència als mercats internacionals ha crescut de manera molt important assolint unes exportacions superiors als 800 milions de dòlars (USD).

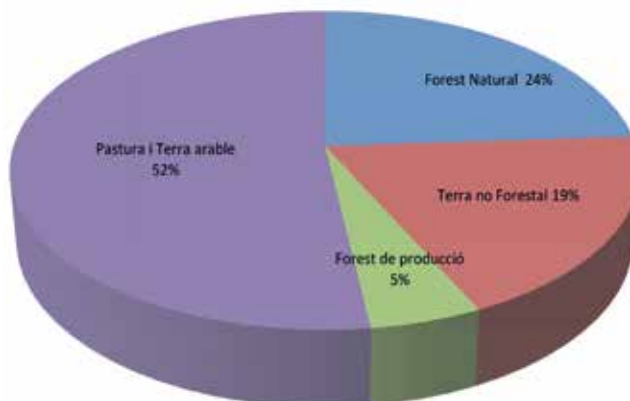
Principals cultius de Nova Zelanda (dades 2014, ha.)

Cultiu	Ha.
vinya	33.761
kiwi	12.081
ceba	9.181
patata	9.161
poma	8.417
carbassó	6.501
alvocat	3.893

L'altre cultiu important, i de fama mundial, és el kiwi. Nova Zelanda és el tercer major productor de kiwis del món només per darrera Itàlia (principal productor històric d'aquest tipus de cultiu). En total, Nova Zelanda disposa de 12.000 ha. de cultiu de kiwi (una xifra semblant a les hectàrees disponibles al 2003), i va produir en 2012 un total de 376.400 tones mètriques segons la FAO.

Superfície total del país: 27 milions d'hectàrees.

Font: Statistics New Zealand

PERSPECTIVES DE FUTUR

El sector agrícola de països com Nova Zelanda –també el d'altres països com Austràlia–, on hi ha un clar superàvit comercial, i una gran competitivitat en les operacions, han aixecat l'interès internacional ja que són mercats que, amb la pujada dels països emergents, poden jugar un paper cada cop més determinant i atractiu en els mercats agrícoles mundials. Davant aquest escenari es dibuixen dues alternatives.

Una centra les seves previsions, com dèiem, en el ràpid augment de la demanda de consum d'aliments de països com l'Índia o la Xina on l'increment en la renda disponible està propiciant un canvi en la dieta –al marge de l'augment de la població– que està movent amb força a l'alça la demanda de menjar. Nova Zelanda està en una posició avantatjosa per poder-se aprofitar d'aquest increment en la demanda.

Tanmateix, altres analistes destaquen com l'edat d'or de l'agricultura - com a vegades es fa referència les properes dècades - pot estar condicionada per una forta demanda dels mercats emergents si països com Nova Zelanda o Austràlia no són capaços de continuar mantenint aquestes tasses de creixement en la productivitat que són necessàries per incrementar la producció i donar sortida a tota aquesta demanda. De fet, hi ha un equilibri molt delicat en centrar-se en donar resposta a la forta demanda als països emergents (on la variable clau és la quantitat i el preu), o centrar-se més en la demanda dels països desenvolupats on la variable clau és la qualitat i la marca i on els marges poden ser més generosos. En qualsevol cas, un mar d'oportunitats per els que les sàpiguen aprofitar.